

strækkeligt, at jeg havde indskrænket mig til det sidste Argument alene, thi dette var nok. Jeg tror nu, at Forhandlingerne i de sidste Dage have vist, at dette ikke er Tilfældet. Der forelaa jo et Lovforslag om Invalideforsørgelsen f. Ex., og der har jo for et Par Dage siden foreligget forskjellige andre Lovforslag, der ere bleve meget velvilligt modtagne af dette Things Flertal, fordi man klart saa, at det der virkelig dreiede sig om bestemte nyttige Foranstaltninger, hvor der ingen Tvivl var om, at det vilde blive, som Thinget vilde have det. Men naar det dreier sig om Foranstaltninger, der ere saa uigjennemsigtige som denne, — og saaledes ere altid saadanne nye Foranstaltninger, fordi der med Hensyn til dem er saa mange Ting, som Thinget ikke er i Stand til at overse fra Først af, — saa er nødvendigtvis Stillingen en hel anden, og saa er det, at Lillidsforholdet kommer til at spille saa stor en Rolle; thi her maatte Thinget ganske væsentlig slaa sig til No med, at Sagen vilde blive udført saaledes, som Thinget ansaa det for forsvarligt; men den eneste Garanti, man i saa Henseende har, er jo Ministerens Personlighed. Jeg tror derfor, at det ingenlunde er overflødig at fremhæve ogsaa denne Side af Sagen, som gjør det umuligt for Thinget at danne sig et klart Billede af eller faae en fuldstændig klar Indsigt i, om Foretagendet er forsvarligt eller ikke, og hvorledes det i det Hele vil gaa. Det er nødvendigt at fremhæve denne Side af Sagen, fordi det netop er denne, der gjør det nødvendigt for Thinget overfor det nuværende Ministerium at vise Sagen fra sig. Det er saa meget mere rigtigt at fremhæve dette, som det forholder sig fuldstændig rigtigt med det, som den ærede Minister udtalte, at dette Thing altid har vist sig venlig overfor Akademiet med Hensyn til denne Sag. Thinget er forøvrigt ogsaa velvillig stemt i dette Dieblik, og naar engang den ærede Minister ikke længere er Minister, vil denne samme velvillige Stemning maasse komme frem paany, og man vil se, at det kun er dette Ministerium, som gjør det nødvendigt for Thinget foreløbig at gjenne sin Velvillie overfor Akademiet. Thinget er nemlig i sin Samvittighed forpligtet til at sørge for, at de paagjældende Foranstaltninger blive udførte saaledes, at de baade fra et finantzielt og fra et kunstnerisk Standpunkt kunne siges at være til Gavn saa vel for Kunsten som for Finantserne. Men Betingelserne derfor ere som sagt, at de ledes og gennemføres fra Ministeriets Side saaledes, som Thinget anser det for forsvarligt; den eneste Garanti for Thinget i denne Retning er imidlertid netop det omtalte Lillidsforhold, hvilket altsaa staar i den næste Sammenhæng med denne Sag. Det er altsaa Betydningen af Lillidsforholdet og de forskjellige andre Momenter, som jeg har tilladt mig at fremhæve, som gjør det vanskeligt eller umuligt for os at kontrollere Sagen saaledes, som det er nødvendigt, at

den kontrolleres, naar vi strax skulle gaa ind paa denne Bevilling. Den ærede Minister mente, at de tidligere Forhandlinger havde generet mig. Det have de ikke. Det er ganske sandt, at de vare velvillige, men det er ogsaa vist, at de tidligere Forhandlinger bestandig have vist, at man Skridt for Skridt har negtet at gaa ind paa, hvad Regeringen har forlangt i saa Henseende. De Forhandlinger, hvortil Motiverne sigte, som førtes i 1871—72, dreiede sig væsentlig om, hvorvidt der paa Finantzen skulde optages et Endringsforslag, som gif ud paa at laa fast, at Rigsdagen ikke vilde anerkjende de Forhandlinger, der da fandt Sted mellem de vedkommende Ministerier. Ministeriet havde netop stillet et Forslag paa Finantzen, der egentlig gif ud paa at sanktionere de Transaktioner, som havde fundet Sted mellem Ministerierne, og der er i Motiverne omtalt; at hele Forhandlingen med Rigsdagen om Finantzen netop gif ud paa at faae en anden Form for udtrykkelig at faae det slaaet fast, at man slet ikke vilde anerkjende, hvad Regeringen dengang var bleven enig om. Denne anden Form blev ogsaa vedtaget med 50 St. mod 30, — dette var dengang meget, thi dengang havde denne Side af Thinget ikke det Flertal, som det nu har — og den gif udtrykkelig ud paa, at hele den botaniske Haves Grund skulde sælges, hvilket netop blev motiveret baade af Udføreren og adskillige andre Medlemmer her i Thinget som indeholdende en Protest imod den i Ministeriet stedfundne Forhandling og Resultatet deraf. Ganske det samme gælder om, hvad der senere er foregaaet paa Rigsdagen. Den høitærede Minister sagde, at man ganske vist havde forlangt Betingelser, men at disse i det Væsentlige vare opfyldte. Jeg har indrømmet, at Betingelserne ere opfyldte med Hensyn til Heibergsgadens Forlængelse og med Hensyn til Planen, men isørvrig ere Betingelserne ikke opfyldte. Den høitærede Minister kan vistnok ikke negte, at den Betingelse, som udtrykkelig blev hævdet i Finantslovsforslaget ifjor, ikke er opfyldt. Der staar udtrykkelig her, at den naturlige Betingelse maatte have været, at Udstillingsfonden blev stillet ubetinget til Akademiet's Raadighed. Dernæst maa jeg ogsaa tillade mig at minde den høitærede Minister om, at det, man under denne Forudsætning vilde gaa ind paa, ikke var dette, foruden Grunden først at yde et Laan paa 100,000 Kr. og dernæst et Tilskud paa 250,000 Kr., men det var at give Byggegrunden, som man betragtede som en Gave, der svarede til en Værdi af 200,000 Kr. Der staar udtrykkelig i Betænkningen: „Udvalget skal i Almindelighed udtale, at det finder det fremstillede Diemed smukt og tillige af saadan Betydning, at det indenfor en passende Begrænsning burde støttes af Staten. Imidlertid kan man ikke billige, at der atter fremkommer Forslag, der synes at skulle indeholde underforstaaende Forudsætninger